

Прочее, Раковски отдава по-голъмо значение на политичното движение, отколкото на черковното или на дипломацията. Това се вижда и въ едно негово писмо до Дайниловъ изъ Бѣлградъ:²⁰

„За сига само ви казвамъ, чи въ Европа на всѣкаде ся готвижтъ голѣми работи за напролѣтъ, а ные Бѣлгари, бѣдни Бѣлгари, сме ся заловили за религиозни работи...“

Поздравете наши Бѣлгари и кажете имъ да погледнжтъ іеще малко по-надалечъ!“

Промѣната на възгледитѣ за борба у Раковски е поразителна; но тя е безкористна и права. Тя е едно приспособяване къмъ момента, една политика за бързи и реални придобивки. За него тя бѣ сжщевременно истински трагизъмъ.

*

И тъй, още въ 60-тѣ години, вследствие тежкия политиченъ турски тероръ, въ страната ни се засилва негодуването на маситѣ противъ него. Младежъта, както и емиграцията, е обхваната отъ бунтарско настроение.

Всички тогава гледатъ на Раковски като на единственъ тѣхенъ обединителъ, смѣлъ водачъ, съ действително влияние срѣдъ народа.